

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 11. december 2019

Sag BS-13560/2019-HJR
(2. afdeling)

Lønmodtagernes Garantifond
(advokat Lene Damkjær Christensen)

mod

Ledernes Hovedorganisation
som mandatar for A
(advokat Sophie Becher)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Hillerød den 5. februar 2018 og af Østre Landsrets 5. afdeling den 12. november 2018.

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Jens Peter Christensen, Henrik Waaben, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen, Lars Apostoli og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Højesterets begrundelse og resultat

A blev den 4. marts 2014 uberettiget bortvist fra sin stilling som produktions- og serviceleder i en virksomhed, der efterfølgende gik konkurs. Han var omfattet af funktionærloven og havde et opsigelsesvarsel på fem måneder. Han modtog sygedagpenge i hele opsigelsesperioden.

Parterne er enige om, at Lønmodtagernes Garantifond har pligt til at dække hans krav på minimalerstatning, jf. funktionærlovens § 3, stk. 2, 3. pkt., og er enige om opgørelsen af kravet.

Sagen angår, i hvilket omfang Lønmodtagernes Garantifond herudover har pligt til at dække As krav på erstatning efter funktionærlovens § 3, stk. 2. Spørgsmålet er, om dette krav skal reduceres med den indtægt i form af sygedagpenge, som A havde i hele opsigelsesperioden, jf. Højesterets dom af 24. april 1951 (UfR 1951.577), eller om der i stedet kun skal ske fradrag for de sygedagpenge, han modtog i de to sidste måneder af opsigelsesperioden, jf. Højesterets dom af 11. august 2015 (UfR 2015.3827).

Det fremgår af funktionærlovens § 3, stk. 2, 1. pkt., at erstatningen skal fastsættes efter de almindelige erstatningsregler, hvis funktionæren ved arbejdsgiverens uberettigede afbrydelse af tjenesteforholdet har krav på mere end tre måneders varsel. Funktionæren har dog mindst krav på en erstatning svarende til lønnen indtil fratræden med tre måneders varsel i overensstemmelse med § 2, jf. § 3, stk. 2, 3. pkt.

Efter ordlyden af § 3, stk. 2, 1. pkt., er hovedreglen således, at erstatningsopgørelsen skal ske efter dansk rets almindelige erstatningsregler. Som en undtagelse hertil har en funktionær dog efter 3. pkt. ret til minimalerstatning, uanset at funktionæren ikke har haft et modsvarende tab. Der er heller ikke holdpunkter i forarbejderne til funktionærlovens § 3, stk. 2, for, at funktionæren, uanset anden indtægt i opsigelsesperioden, har ret til yderligere tabsafhængig erstatning.

Højesteret finder på denne baggrund, at funktionærlovens § 3, stk. 2, som fastslået ved den ovennævnte dom fra 1951 må forstås således, at anden indtægt i hele opsigelsesperioden skal fradrages i den tabsafhængige del af erstatningen.

Som følge heraf var Lønmodtagernes Garantifond berettiget til at fradrage de sygedagpenge, som A modtog i hele opsigelsesperioden, i hans krav på erstatning ud over minimalerstatningen, jf. funktionærlovens § 3, stk. 2.

Højesteret frifinder herefter Lønmodtagernes Garantifond.

Under hensyn til det særlige behov for afklaring af retstilstanden finder Højesteret, at ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret, landsret eller Højesteret til den anden part.

THI KENDES FOR RET:

Lønmodtagernes Garantifond frifindes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for byret, landsret eller Højesteret til den anden part.